

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 12Co/37/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6718200916
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Kvietok
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6718200916.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Kvietka a sudcov Mgr. Martina Štubniaka a Mgr. Janky Benkovičovej, v spore žalobcu Intrum Slovakia s.r.o., so sídlom Mýtna 48, 811 07 Bratislava, IČO: 35 831 154, právne zastúpeného JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom, so sídlom Mýtna 48, 811 07 Bratislava, proti žalovanému Z. I., narodenému XX. XX. XXXX, s trvalým pobytom Q. XX/XX, XXX XX B., toho času bytom G. L. G. 2, XXX XX D. - D., o zaplatenie 5.495,70 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 19Csp/43/2018-107 zo 14. novembra 2018, takto

rozhodol:

I. Rozsudok okresného súdu vo výroku II. m e n í tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 787,81 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne z tejto sumy od 09. 06. 2015 do zaplatenia, všetko v lehote troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania na súde prvej inštancie a náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Zvolen (ďalej aj „okresný súd“, alebo „súd prvej inštancie“, resp. „prvoinštančný súd“) odvolaním napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 4.707,89 Eur s úrokom z omeškania 5,05 % ročne z tejto sumy od 09. 06. 2015 do zaplatenia v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku (I. výrok) a vo zvyšnej časti žalobu zamietol (II. výrok). O náhrade trov konania rozhodol tak, že uložil žalovanému povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 71,34 % do 3 dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania (III. výrok).

2. Prvoinštančný súd takto rozhodol o žalobe, ktorou sa pôvodne Všeobecná úverová banka, a.s. domáhala od žalovaného zaplatenia sumy 5.495,70 Eur s úrokom z omeškania 5,05 % ročne od 09. 06. 2015 do zaplatenia titulom zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 18. 09. 2014, z ktorej si žalovaný svoje povinnosti riadne a včas neplnil a tak listom zo dňa 03. 06. 2015 došlo (po predchádzajúcej výzve) k zosplateniu úveru.

3. Z hľadiska procesného postupu okresný súd rozhodnutie zdôvodnil tým, že uznesením č. k. 19Csp/43/2018-90 zo dňa 02. 10. 2018 pripustil zmenu na strane žalobcu, na ktorého miesto vstúpil do konania aktuálny žalobca (Intrum Slovakia s.r.o.). Po vecnej stránke vychádzal z ust. § 151 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) majúc za nesporné, že dňa 18. 09. 2014 došlo k uzatvoreniu zmluvy o úvere, na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý úver vo výške 5.000,- Eur a tento mal splatiť v 60 splátkach pri fixnej ročne úrokovej sadzbe 27,41 %, ďalej že žalovaný uhradil celkovo len čiastku 292,11 Eur a preto bol predžalobnou upomienkou najskôr vyzvaný na úhradu dlžných

splátok s upozornením na možnosť zosplatnenia úveru a že následne oznámením zo dňa 03. 06. 2015 bolo žalovanému oznámené zosplatnenie úveru v dôsledku čoho sa dňom 09. 06. 2015 dostal do omeškania so zaplatením celého úveru.

4. Okresný súd (pomerne rozsiahlo) odcitoval ust. § 3 ods. 1, § 39, § 52, § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) v znení účinnom do 31. 12. 2014, § 517 ods. 2 OZ a § 3 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. a tiež § 9 ods. 1 a 2 a § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“) konštatujúc, že vzhľadom na spotrebiteľský charakter uzavretej zmluvy podrobil túto kontrolu z hľadiska dodržania jej zákonných náležitostí v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch a z hľadiska prípadných neplatných ustanovení, či neprijateľných zmluvných podmienok, pričom podstatu svojho rozhodnutia založil na závere, že ustanovenie predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere o výške úrokov je neplatné podľa ust. § 39 OZ pre rozpor s dobrými mravmi. Zistil totiž, že priemerná a obvyklá výška úrokov pri nových spotrebiteľských úveroch (obchodoch) poskytnutých na obdobie 1 až 5 rokov bola podľa webovej stránky NBS v období septembra roku 2014 na úrovni 10,19 % ročne a preto v zmluve dojednaná výška úrokov takmer trojnásobne, teda podstatne a v rozpore s dobrými mravmi prevyšuje obvyklú odplatu (úroky) na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Preto prisúdil žalobcovi voči žalovanému iba nárok na zaplatenie nesplatenej istiny úveru v rozsahu sumy 4.707,89 Eur a tiež nárok na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 5,05 % ročne z uvedenej sumy od 09. 06. 2015 ako dňa omeškania žalovaného až do zaplatenia a vo zvyšku žalobu zamietol.

5. O náhrade trov konania rozhodol prvoinštančný súd aplikujúc ust. § 255 ods. 1 a 2 CSP a vzhľadom na čiastočný úspech oboch strán sporu dospel k záveru o potrebe pomerného rozdelenia náhrady trov konania, keď žalobca mal úspech v rozsahu 85,67 % a žalovaný v rozsahu 14,33 %, z čoho rozdiel predstavuje 71,34 % v prospech prvého z nich.

6. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, ktorý napadol výrok o zamietnutí žaloby (II. výrok) a závislý výrok o trovách konania (III. výrok). Žiadal rozhodnutie okresného súdu v tejto časti zmeniť tak, že žalovaný bude zaviazaný aj na úhradu sumy 787,81 Eur s úrokom z omeškania 5,05 % ročne od 09. 06. 2015 do zaplatenia a tiež na náhradu trov konania.

7. V odvolaní vytýkal okresnému súdu nesprávne právne posúdenie veci v tom, že odplata za poskytnutie spotrebiteľského úveru majúca formu zmluvne dojednaného úroku je neprimeraná a v rozpore s dobrými mravmi. Žalovanému bol poskytnutý úver 5.000,- Eur, ktorého navýšenie predstavoval len zmluvne dojednaný úrok v sadzbe 27,41 % ročne. Odplata za poskytnutie spotrebiteľského úveru nachádza svoje vyjadrenie v RPMN a táto bola pri úvere poskytnutom žalovanému zhodná s dojednanou úrokovou sadzbou, lebo jedinou odplatom úveru bol iba zmluvný úrok. Výška priemernej hodnoty RPMN pre úvery vo výške od 1.500,- Eur do 6.500,- Eur so splatnosťou od 1 do 5 rokov zverejnená naposledy v čase uzavretia úverovej zmluvy Ministerstvom financií SR v zmysle ust. § 21 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch za obdobie 2. štvrtroka 2014 so stavom ku dňu 30. 06. 2014 predstavovala hodnotu 18,01 %, ako je táto hodnota v podobe priemernej RPMN uvedená aj v úverovej zmluve. Podľa žalobcu potom súdna prax zaujala názor, že postup v zmysle § 3 ods. 1 OZ má miesto len vo výnimočných situáciách, napr. v prípade šikanózneho výkonu práva a preto nie výška úrokovvej sadzby, ale celková výška odplaty vyjadrená prostredníctvom RPMN je rozhodujúcim faktorom pre ustálenie celkových nákladov spotrebiteľa spojených s úverom. Táto veličina predstavuje celkovú odplatu spojenú s úverom, t. j. navýšenie úveru, ktoré je povinný dlžník veriteľovi zaplatiť a to je rozhodujúci faktor pre ustálenie primeranosti odplaty. Výška dojednanej odplaty na úrovni 27,41 % v uzavretej zmluve neprevyšuje odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch podľa ust. § 53 ods. 6 OZ platného a účinného v čase uzavretia úverovej zmluvy. Súčasne je aj v súlade s § 1a ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. v znení účinnom od 01. 09. 2014, pretože neprevyšuje dvojnásobok váženého priemeru priemerných hodnôt RPMN za všetky typy spotrebiteľských úverov zverejneného MF SR v Súhrnných informáciách o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 2. štvrtrok roku 2014 so stavom ku dňu 30. 06. 2014 vo výške 15,65 % a zároveň nepresahuje dvojnásobok priemernej výšky RPMN zverejnenej MFSR v Súhrnných informáciách za 2. štvrtrok 2014 so stavom ku dňu 30. 06. 2014 vo výške 18,01 % pre obdobné úvery. Dojednaná odplata je primeraná a v súlade s § 53 ods. 6 OZ a dobrými mravmi. Záverom žalobca poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5Co/181/2017 a 5Co/298/2017.

8. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

9. Na základe odvolania žalobcu krajský súd, ako súd odvolací v zmysle § 34 CSP, vec preskúmal v rozsahu určenom ustanoveniami § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario a napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o zamietnutí zvyšnej časti žaloby (II. výrok) zmenil podľa ust. § 388 CSP, pretože neboli splnené podmienky na jeho potvrdenie (§ 387 CSP), ani na jeho zrušenie (§ 389 CSP), pričom v nadväznosti na to rozhodol v zmysle ust. § 396 ods. 1 CSP aj o náhrade trov konania na súde prvej inštancie a v odvolacom konaní.

10. Odvolanie žalobcu je dôvodné, pretože prvoinštančný súd síce správne konštatoval, že zmluva uzavretá medzi právnym predchodcom aktuálneho žalobcu a žalovaným je zmluvou spotrebiteľskou v zmysle ust. § 52 a nasl. OZ a súčasne zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a správne tiež podrobil zmluvu kontrole z hľadiska preskúmania jej zákonných náležitostí v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch (jeho § 9 a s ním prípadne súvisiacich následkov podľa § 11) i kontrole z hľadiska prípadných neplatných ustanovení, či neprijateľných úverových podmienok v súvislosti s čím opodstatnene porovnal v zmluve dojednanú úrokovú mieru s úrokovými sadzbami na finančnom trhu v čase uzavretia zmluvy. Nesprávne ale vyhodnotil, že ustanovenie uzavretej zmluvy o výške dojednaných úrokov na úrovni 27,41 % ročne je neplatné pre rozpor s dobrými mravmi v zmysle § 39 OZ kvôli tomu, že obvyklá výška úrokov pri porovnateľných úveroch bola v relevantnom období podľa údajov NBS na úrovni 10,19 % ročne.

11. V prvom rade treba uviesť, že dotknutá zmluva o spotrebiteľskom úvere datovaná dňom 18. 09. 2014 obsahuje všetky potrebné náležitosti určené ust. § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch (ktoré ustanovenie okresný súd citoval, hoc ho v konečnom dôsledku za rozhodujúce nepovažoval), pretože v zmluve uvedené údaje týkajúce sa parametrov úveru poskytovali žalovanému ako spotrebiteľovi jasné a dostatočné informácie o úverovom záväzku zo zmluvy pre neho vyplývajúcom. Teda aj úroková sadzba ako náležitosť vyžadovaná ust. § 9 ods. 2 písm. i) zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu 18. 09. 2014 bola riadne v zmluve uvedená a bola definovaná ako fixná, s hodnotou na úrovni 27,41 % ročne. Úroková miera ako stranami dohodnutá cena za poskytnutie peňazí je potom parametrom, od ktorého sa odvíjajú ďalšie údaje (RPMN, celkové náklady, atď.).

12. Odvolací súd považuje za správnu argumentáciu žalobcu v odvolaní, že nebolo možné vyvodiť záver o rozpornosti úrokovej miery s dobrými mravmi v zásade len z číreho porovnania v zmluve uvedeného čísla, resp. výšky úroku s úrokovými sadzbami podľa úrokovej štatistiky zverejnenej NBS za inkriminované obdobie roku 2014. Podľa odvolacieho súdu je treba posudzovať zo širšieho hľadiska neprimeranosť výšky úrokovej miery v zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzavretých aj pred dňom 01. 06. 2014, dokedy platilo ust. § 53 ods. 6 OZ v tom znení, že ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pri posudzovaní obdobnosti prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti. Podľa tohto znenia ust. § 53 ods. 6 OZ preto nebolo možné sa obmedziť iba na holé porovnanie výšky úrokovej sadzby dojednanej v konkrétnej spotrebiteľskej zmluve s priemernými hodnotami úrokov publikovanými NBS, aj keď zároveň nemožno povedať, že išlo o porovnanie právne bezvýznamné. V uvedenom ustanovení išlo o príkladmo uvedené kritériá, ktoré mali byť zohľadňované, pokiaľ sa mala konštatovať neprimeraná odplata (v súdnej veci tvorená iba úrokom) v prípade poskytnutia spotrebiteľského úveru a preto bolo potrebné zohľadniť aj finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob akým bola poskytnutá suma zabezpečená, jej výšku a dobu vrátenia a treba samozrejme dodať, že finančný trh nezahŕňa len banky ale aj tzv. nebankové spoločnosti poskytujúce úvery. Ak už teda okresný súd z hľadiska dobrých mravov porovnával úrokovú mieru v zmluve s bankovými úrokovými sadzbami, mal sa na vec pozrieť zo širšieho hľadiska (inšpirujúc sa prípadne okolnosťami uvedenými v ust. § 53 ods. 6 OZ v znení účinnom do 01. 06. 2014) a pre úplnosť preto odvolací súd dodáva, že vychádzajúc z obsahu spisu a poukazujúc súčasne aj na žalobcom označené rozhodnutia (či už tunajšieho krajského súdu vo veci sp. zn. 15Co/225/2017, resp. Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5Co/181/2017, alebo sp. zn. 5Co/298/2017) nepovažuje úrokovú mieru vo výške 27,41 % ročne za takú, ktorá by podstatne prevyšovala odplatu na finančnom trhu vzhľadom na skutočnosť, že v prejednávacom prípade sa jednalo o úver bez zabezpečenia vo výške 5.000,- Eur splatný v horizonte 5 rokov (v 60 splátkach po 145,21 Eur) poskytovaný žalovanému s čistým príjmom (podľa zmluvy) na úrovni 533,- Eur mesačne pri ním deklarovaných nákladoch na úrovni 75,- Eur (25,-

Eur + 50,- Eur) mesačne. Podľa odvolacieho súdu išlo o pomerne rizikový úver, čo sa aj prejavilo v jeho „delikvencii“, pretože žalovaný ho hneď po úhrade druhej splátky prestal splácať a nič viac už na tento úver neuhradil. Za týchto okolností nepovažuje odvolací súd za neprimeranú úrokovú sadzbu o niečo prevyšujúcu dvojnásobok priemernej úrokovej sadzby pri úveroch zafixovaných na 5 rokov. Táto predstavovala pri spriemerovaní hodnotu cca 11,33 % ročne podľa prehľadu založeného v spise (č. I. 104 spisu), pretože kým pri úveroch s fixáciou od 1 do 5 rokov bol priemerný bankový úrok pri spotrebiteľských úveroch v septembri 2014 na úrovni 10,19 % ročne (ako to správne uviedol aj okresný súd), v tom istom období pri fixácii nad 5 rokov bol už 12,47 % ročne (teda priemer je 11,33 % ročne, keďže v súdenom prípade išlo o splatnosť úveru práve na hranici 5 rokov). Odvolací súd teda ani z tohto pohľadu nepovažuje výšku dojednaného úroku za závažné vybočenie zo všeobecne spoločensky akceptovaných zásad správania sa (ako sú takýmto spôsobom definované v právnej teórii dobré mravy), resp. že by išlo o všeobecne netolerovateľné dojednanie z hľadiska v spoločnosti prevládajúcich princípov mravnosti ľudských vzťahov, v dôsledku čoho by bolo nutné považovať ustanovenie zmluvy o výške úrokov za neplatné ako to konštatoval prvoinštančný súd. Odvolací súd už len podotýka, že dôkaz o tom, že by žalovanému v danom čase bola ochotná a schopná poskytnúť nejaká banka, resp. aj nebanková inštitúcia úver s aspoň porovnateľnými parametrami za úrok na úrovni okolo 12 % ročne, sa v spise nenachádza (lebo iba tak by mohol byť do určitej miery pochopiteľný záver, že úrok 27,41 % ročne bol neakceptovateľným).

13. Správne mal okresný súd vzhľadom na dátum uzavretia zmluvy (18. 09. 2014) aplikovať ust. § 53 ods. 6 OZ v znení účinnom od 01. 06. 2014 a nemusel by sa v takom prípade vôbec zaoberať tým, či v zmluve dojednané úroky sú alebo nie sú súladné s dobrými mravmi. Pokiaľ okresný súd považoval výšku úrokov za rozpornú s dobrými mravmi a tým dané zmluvné ustanovenie za absolútne neplatné podľa § 39 OZ, odvolací súd zdôrazňuje, že jednak neplatnosť právneho úkonu má byť výnimkou a nie pravidlom a jednak neplatnosť právneho úkonu pre rozpor s dobrými mravmi treba chápať ako krajný prostriedok, t. j. sankcionovať právny úkon absolútnou neplatnosťou kvôli rozporu s dobrými mravmi možno len vtedy, ak neodporuje zákonu. Ak je totiž určitá situácia zákonom upravená, nemožno takúto právnu úpravu ponechať bez povšimnutia a ak je potom právny úkon v súlade s touto právnou úpravou, nemôže byť z toho istého dôvodu rozporný s dobrými mravmi. V tomto prípade je prípustná výška odplaty (a aj úroku ako jej súčasťou) regulovaná spomínaným zákonným ustanovením a preto skúmanie jej súladu s dobrými mravmi zo strany okresného súdu nebolo namieste.

14. Podľa ust. § 53 ods. 6 OZ v znení účinnom od 01. 06. 2014 platí, že ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata prevyšovať najvyššiu prípustnú odplatu, ktorú možno od spotrebiteľa pri poskytnutí peňažných prostriedkov požadovať. Odplatu, podrobnosti o stanovení odplaty, kritériách jej stanovenia a najvyššiu prípustnú výšku odplaty ustanovuje vykonávací predpis.

15. Ustanovenie § 53 ods. 6 OZ až od 01. 06. 2014 (a v plnom rozsahu v nadväznosti na vykonávacie nariadenie vlády č. 87/1995 Z. z. až od 01. 09. 2014) naviazalo hodnotu najvyššej prípustnej odplaty, ktorú možno od spotrebiteľa pri poskytnutí peňažných prostriedkov požadovať na vykonávací predpis určiac už s odkazom na konkrétne čísla, aká odplata za poskytnutie peňazí prípustná je a aká už nie.

16. Počnúc dňom 01. 09. 2014 konkrétne ust. § 1a ods. 1 v spojení s § 1 ods. 4 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. stanovuje, že odplata pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi nesmie prevýšiť dvojnásobok priemernej ročnej percentuálnej miery nákladov podľa § 1 ods. 4 pri obdobnom úvere. Pri tomto prepočte je smerodajná priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov bánk a pobočiek zahraničných bánk pre jednotlivé typy novoposkytnutých spotrebiteľských úverov zverejnená podľa osobitného predpisu naposledy v čase predchádzajúcom uzavretiu spotrebiteľskej zmluvy.

17. Súčasne prechodné ustanovenie § 10d ods. 2 cit. nariadenia pre účely obdobia od 01. 06. 2014 do 01. 09. 2014 určilo, že ak dôjde k poskytnutiu peňažných prostriedkov spotrebiteľovi v období po 31. máji 2014 a pred 1. septembrom 2014, odplátou sa na účely tohto nariadenia rozumie odplata obvykle požadovaná bankami a pobočkami zahraničných bánk podľa § 1 ods. 1 až 3 za úvery alebo pôžičky v čase uzavretia spotrebiteľskej zmluvy a za najvyššiu prípustnú výšku odplaty sa považuje odplata, ktorá nesmie prevýšiť dvojnásobok úrokových mier úverov pre domácnosti zverejňovaných na webovom sídle Národnej banky Slovenska ako súčasť úrokovej štatistiky za prvý mesiac kalendárneho štvrtroka

predchádzajúceho uzavretiu spotrebiteľskej zmluvy; úverom alebo pôžičkou sa rozumie aj obdobný produkt, ktorý je svojou povahou najbližší forme poskytnutia peňažných prostriedkov spotrebiteľovi.

18. Vo vzťahu k okolnostiam tejto veci tak odvolací súd konštatuje, že v danom prípade odplata dotknutej zmluvy bola totožná s dohodnutou úrokovou sadzbou, pretože jedinou odplatom za poskytnutie úveru žalovanému ako spotrebiteľovi bol dohodnutý zmluvný úrok (§ 1 ods. 1 cit. nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. v znení účinnom od 01. 06. 2014). Odplata teda predstavovala hodnotu 27,41 % ročne. Nakoľko potom posudzovaná zmluva o spotrebiteľskom úvere je datovaná dňom 18. 09. 2014 a Ministerstvom financií SR na jeho internetovej stránke zverejnená priemerná hodnota RPMN bánk a pobočiek zahraničných bánk (ako všeobecne známa skutočnosť v zmysle ust. § 186 ods. 1 CSP) predstavovala za 2. štvrtrok roku 2014 pri novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch splatných od jedného do piatich rokov hodnotu 14,36 % (nie 15,65 % ako nesprávne uvádzal žalobca v odvolaní), ktorej dvojnásobok bol na úrovni 28,72 %, túto hranicu neprevyšuje odplata na úrovni 27,41 % ročne pri poskytnutí úveru žalovanému. Zmluvné ustanovenie o úroku (jeho výške) za poskytnutie úveru preto neodporuje právnej úprave účinnej ku dňu 18. 09. 2014, ktorá bola v tom čase obsiahnutá v ust. § 53 ods. 6 OZ, § 1 ods. 1 a 4 a § 1a ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. a preto sa nejedná o neplatné zmluvné ustanovenie. Odvolací súd len podotýka, že zmluva obsahovala aj uvedenie správnej výšky priemernej RPMN na úrovni 18,01 % [v zmysle § 9 ods. 2 písm. y) zákona o spotrebiteľských úveroch], ktorá bola platná pre obdobie uzavretia zmluvy, pretože tento ukazovateľ je odlišný od toho, ktorý je relevantný pre vyššie uvedený spôsob výpočtu najvyššej prípustnej odplaty v zmysle cit. nariadenia vlády a ktorý vychádza len z údajov bankového sektora.

19. Odvolací súd následne nezistiac ani iný dôvod, ktorý by mal zakladať neplatnosť právnym predchodcom žalobcu a žalovaným uzavretej zmluvy o spotrebiteľskom úvere (ku ktorej náležitostiam už pritom zaujal stanovisko vyššie) dospel k záveru, že vzhľadom na nespornosť toho, že žalovaný mal po predčasnom zosplatnení úveru uhradiť ešte sumu 5.495,70 Eur, bola žaloba žalobcu dôvodnou aj ohľadne sumy 787,81 Eur (keď suma 4.707,89 Eur už bola žalobcovi prisúdená I. výrokom rozsudku okresného súdu) a preto bolo potrebné zmeniť napadnutý rozsudok v II. výroku o zamietnutí žaloby vo zvyšnej časti.

20. Nakoľko bolo napokon nesporným aj to, že sa žalovaný dostal do omeškania so zaplatením sumy 787,81 Eur dňom 09. 06. 2015, od tohto dňa žalobcovi vzniklo právo na úroky z omeškania. O úroku z omeškania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 517 ods. 2 OZ a § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. v znení účinnom od 01. 02. 2013. Podľa tohto znenia je výška úrokov z omeškania o 5 % vyššia ako je základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Žalovaný sa dňom 09. 06. 2015 dostal do omeškania (§ 563 Občianskeho zákonníka) s úhradou zvyšku úveru, ku ktorému dňu základná úroková sadzba ECB mala hodnotu 0,05 % ročne a preto odo dňa 09. 06. 2015 až do zaplatenia má žalobca právo na úrok z omeškania vo výške 5,05 % ročne z dlžnej sumy 787,81 Eur.

21. Keďže odvolací súd zmenil rozsudok okresného súdu, musel podľa ust. § 396 ods. 1 a 2 CSP rozhodnúť o trovách celého konania (prvoinštančného aj odvolacieho konania). Nakoľko bolo žalobe žalobcu v celom rozsahu vyhovené (sčasti okresným a vo zvyšku odvolacím súdom), bol žalobca plne úspešným voči žalovanému a preto mu odvolací súd s použitím ust. § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP priznal voči žalovanému náhradu trov konania na súde prvej inštancie a tiež náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

22. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 CMP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).